

звучеръмъ Екзархомъ Българскомъ, иже есть и прѣложить книги сии. (К. Каллидоничъ, Иоанъ Екзархъ болгарскій. М. 1824, р. 129). Писмо на Якова Свѣтослава, деспота *българскѣмъ* (1262.): Столъ *българскѣмъ* Срезъ. р. 11 (русскъ прѣвѣсъ отъ XVI вѣка). 3. *Българина*, българскъ. Мряморъ стѣжъ въ Търновската Сѣб. Черква (1236.): самодержецъ *българѣмъ*. Срезъ. р. 10. — Кермъ. Михаѣ. у Миклошича, Lexic. (1262.): Былъ естъ отъ *българъ*. — Изъ Търновското Четвероевангелие (1273.): *българя*, българскъ. Срезъ. р. 13. *Leskien*, Arch. f. s. Phil. IV., р. 512. Годината е турена само по догадка. — Сборникъ Срезъ. р. 30. (1348.): Иоанъ Алекс. прою *българомъ* и грѣкомъ. — Апостолъ. Срезъ. ѿ (1359.) црства *българскаго*. — Грамота на Иоана Шиммана (1379.) цит. по-горѣ въ подписа: царь *българомъ*. Срезъ. 39. У Шафарика обаче българомъ, Раш. 109. У Владислава Граматика (1469) *българе*, начѣльника *българскаго*, проказани въ *българѣхъ*. Вж. въ той Сборникъ стат. на Сперанскій, Загребскійтъ рѣчникъ на Владислава Граматика, р. 329. 4. *Българинъ*, българскъ. Главнѣ въ надписи грамоти (сърпаценія), на монети Срезъ, надписъ отъ Бояна 1259. — Грамота на Иоана Александра, дадена на Орѣховския манастиръ (1348.) Срезъ. р. 30. — Грамота на Александра, дадена на Зографския манастиръ (въ подписа), 1342. и други. Ишевъ. Сбм. I. 110., 117. Былъ нумизм. 6. *Новобългарскѣмъ* (отъ XVII вѣка насамъ); а) *Дисертатура формъ*, 1. *българинъ*. Заниска на повъ Методия Драгичовъ отъ село Корово за по-турчанването на Цѣвлянскѣтъ помани (1600.): а така Воишо поупчению распахасе българѣте на двѣма¹⁾. Захариевъ. Описъ на Татаръ Пазаръ. назва. В. 1870. р. 68. — Въ Люблинския Дамаскѣвъ (XVII в.): И въиоша година сѣбраха се българѣ, и мажаре, и татарѣ и жиды, и турци. (67²⁾, во Икато прѣимна сѣморъ фрѣнскѣмъ, и плѣзе нѣтъва странѣ българска³⁾. Аргировъ. Сбм. XII. р. 524. и 555. За мп. ч. българѣ, вж. Сбм. XVI., р. 274. 4) За *българскѣмъ*, вж. Милетъ. Сбм. XII., р. 447. Изъ ракописа на Белко Поповичъ отъ 1704. г.: Сѣа книга избрана различниими слови, чрѣтахъ во оу Будимскои варони дѣка Вълко Поповичъ, отъчломъ же отъ Българскѣе землѣи нѣтъ жеста Кратова, а въ лето 1704. г. снСл. кн. XXXI., Сбм. IV., 299. 2. *Българскѣмъ* Изъ единъ наметникъ отъ 1728. година: *българскѣмъ* езикъ. Карановъ, по етнографична на Македония, Сбм. IV., р. 305. Отъ странитъ има приписки: зри кога се писа 1 книга болгарска 1 180 лето, зри на года, како се писала книгата болгарска. 3. *Българинъ*: Още въ XVI вѣкъ (?) *булгаринъ*⁴⁾. (ударение не означено). Въ Царигр. Вѣстникъ 1853. Май 23. брой 122 К. Д. Петковичъ, като описва нѣкои рѣкомъ на Зографския манастиръ, поменува и една празнична Мисва, въ която имало приписка: Азъ смѣренний монахъ эрмовахъ Даниѣлъ грѣшнѣи родомъ *българинъ* отъ дунавску страну отъ градъ Дръсторъ... Свъртали се сѣа книга отъ бытия въ лето 7020 (1512) мѣсца авг. 6 у Свѣтой Горѣ у Зуръ гравъ. — Само въ Бѣлѣ повѣсть за паданieto на Цариградъ (Сбм. XII. 461): Защо бѣха двѣ войводи — единъ на българѣте да иди, а единъ Цариграда да бѣе... 5) Ама дѣто отъдоха на болгарѣтъ и пр. 4. *Българинъ* и *Славянинъ* *Българинъ*. Отъ края на XVIII вѣкъ подъ славяно-сръбско и славяно-руско влиание: Поради что ея сражениѣ да се наречешъ Болгаринъ. Пѣвси. Исторія Славяно-болгарскаа (1762). Теод. Трѣвъкъ, р. 26. Въ то врѣмѣ незнали Греци Болгари, како ся называли болгарѣ: ѿ 35. Болгарскѣ речи; ѿ 34. Цари болгарскѣ, р. 96. Книга болгарскаа р. 103. За ударение вж. р. 119. Писмо-сѣвскѣмъ.

¹⁾ У Яковлеза: другѣ же на *Болгарѣ* отъиде *българѣ* и т. д.

²⁾ Милетичъ (Сбм. XII. 427.) забѣжда, че най-много се козѣва правописнѣ на различаня отъ него шметанѣ при срѣчнѣтъ зр-рѣ, ш-ж. Въ томъ той съжезда влиание на руската ортография, напр. държи, фарма, халдрѣвъ, кравъ, стѣжи, ѣкъ, но штеррахъ, черво, перстѣ, стоѣви, волкъ, наполив, ошолчиха, са, слеза, залорѣ, торжѣвъ, крова, обаче погрѣшно прѣнеха той тукъ и *Българинъ*. Така форма не вѣднѣвала подъ влиание на рускаа правописъ, като напр. *сербинѣмъ*, *срѣи-те* (Милетъ. Сбм. XII., р. 447., 426.). — Вж. по-долу.

³⁾ У Яковлеза: другѣ же на *Болгарѣ* отъиде *българѣ* 27. Ср. по-долу при *Госпръ*.